

Arrest

nr. 118 567 van 7 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 2 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juni 2013 dienen verzoeker en zijn echtgenote een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 2 augustus 2013 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"ENIG MIDDEL : Schending van artikel 9ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980; Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen. Schending van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht; Schending van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht; De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van 02.08.2013 een herhaling zou zijn van een eerdere aanvraag. Verzoeker meent vooreerst dat de vraag of het nieuwe situatie uitmaakt dient voorgelegd aan de ambtenaar geneesheer om uit te maken of de gezondheidstoestand van verzoeker veranderd is dan wel dezelfde is gebleven. Dat verder verzoeker vaststelt dat gedaagde wederom en tegen de algemeen aanvaarde rechtspraak in, voorop stelt dat er sprake moet zijn van direct elvenbedreigende ziekte hetgeen manifest ingaat tegen de bewoordingen van art. 9ter van de Vreemdelingenwet. Dat zowel uit de tekst van art. 9ter dient te worden vastgesteld dat men in twee gevallen kan worden geregulariseerd namelijk wanneer men aan een op zodanige ziekte lijdt: dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of dat deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft Welnu dient de arts te oordelen of verzoekster aan een van deze twee voorwaarden voldoet. De arts concludeert echter in andere zin. Hij stelt namelijk dat er dat er geen direct of onmiddellijk gevaar voor het leven was noch een onmiddellijk gevaar voor het leven of fysieke integriteit. Dat verzoekster hieruit kan concluderen dat er wel degelijk een gevaar voor het leven of fysieke integriteit zou zijn maar dat het niet direct of onmiddellijk is. Dat verzoeker niet anders kan concluderen dat gedaagde ondanks de talrijke tussenkomsten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ook de Raad van State volhardt in de boosheid. Art. 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden. De motivering faalt dan ook."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij voert aan dat het aan de ambtenaar-geneesheer zou toekomen om te oordelen of er al dan niet sprake is van een herhaalde aanvraag.

De kritiek van verzoekende partij mist juridische grondslag.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

De wetgever heeft daarbij nergens voorzien dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich moet laten adviseren door de ambtenaar-geneesheer. Dat de aanvraag een herhaalde aanvraag betreft, kan worden vastgesteld op basis van een eenvoudige lezing van het medisch dossier dat bij de aanvraag werd gevoegd.

Verzoekende partij voert verder aan dat ten onrechte enkel direct levensbedreigende aandoeningen onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet worden gecatalogeerd, daar waar de bescherming van artikel 9ter ruimer is.

De aanvraag van verzoekende partij werd onontvankelijk verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het raam van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, conform artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te ondersteunen. Verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift, en laat de motieven geheel onbesproken. De kritiek van verzoekende partij die ervan uit lijkt te gaan dat haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard bij gebreke aan een voldoende ernstige aandoening, is dan ook niet afgestemd op de te haren opzichte genomen beslissing. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (RvS 8 december 1993, nr. 45.181).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC